

Å adoptere fra Burkina Faso!

Vibeke, Bent og Daniel er på norgesbesøk og vi er så heldige at de også velger å legge turen innom oss på kontoret i InorAdopt. Fordi vi har mailet litt på forhånd kjenner vi litt til hverandre og det er riktig så hjertelig når vi endelig møtes på kontoret vårt en fredags formiddag i mai. Daniel, som nå er blitt fem år, er en livlig og blid gutt. Han finner raskt noe å leke med fra lekekroken vår. Pappa Bent og mamma Vibeke deltar også i leken, og innimellom får vi høre historien om hvordan det gikk da de ble foreldre til en gutt på 3 år fra Burkina Faso.

«Vi valgte å adoptere fra Burkina Faso fordi det kom en del barn fra dette landet akkurat da, og fordi ventetiden ville være forholdsvis kort. På grunn av Vibekes alder var dette med ventetid den viktigste grunnen. Vi hadde også et spesielt forhold til et annet land i utgangspunktet, men adopsjonene derfra stanset. Det viktigste for oss var egentlig ikke selve landet, men at vi kunne få muligheten til å bli foreldre - og det kunne vi fra Burkina Faso.

Vi visste egentlig ikke så mye om Burkina Faso i utgangspunktet, men vi fikk en del nyttig informasjon om landet fra adopsjonsorganisasjonen vår. I tillegg leste vi ett par bøker om landet, som er skrevet av Thyge Christensen. Christensen er en danske som har reist mye og bodd blant lokalbefolkningen i Burkina Faso. Bøkene hans er veldig lettleste og de beskriver burkinerne, kulturen, politikk, natur, historie, m. m. på en veldig fin måte. Vi anbefaler alle som skal til Burkina Faso om å lese disse bøkene for å forstå landet og befolkningen litt bedre.

Vi besøkte en familie som hadde adoptert fra et annet afrikansk land, og vi fikk mange gode tips og råd fra dem også.

Adopsjonsbyrået hjalp oss med å komme i kontakt med andre familier som hadde adoptert fra Burkina Faso i forkant av adopsjonen, og det var godt å kunne ha noen å snakke med om det som ventet oss. En av familiene ble vi ekstra gode venner med og, spesielt siden barna våre hadde bodd på samme barnehjem. Familiene delte villig av sine erfaringer og vi fikk konkrete tips som var gode å ha da vi endelig kom til Burkina Faso. Vi besøkte en familie som hadde adoptert fra et annet afrikansk land, og vi fikk mange gode tips og råd fra dem også.

Vår aller første opplevelse med det afrikanske kontinentet var da vi reiste for å hente Daniel, og vi kom til en verden som er helt annerledes enn den det vi kjenner til fra før. Vi kom til et varmt land, hvor både temperaturen og luftfuktigheten var veldig høy. Men det var ikke bare været som var varmt. Vi kom også til et varmt og imøtekommende folk, og vi ble veldig godt mottatt av våre to flotte kontaktpersoner med både klemmer og gode omfavnelser. Vi hadde en overnatting i hovedstaden Ouagadougou før vi skulle treffe Daniel og det var veldig godt å ha litt ekstra tid i begynnelsen, slik at vi kunne tilpasse oss i forhold til tidsforskjellen og klimaet, samt et mylder av sanseintrykk og en mengde nye lukter.

Den dagen vi skulle møte Daniel, ble vi hentet tidlig på morgenen av våre kontaktpersoner og kjørt til stedet der barnehjemmet lå, ca. 70 kilometer fra hovedstaden. Veiene var ikke av de beste, så kjøreturen tok litt tid. Vel fremme ble vi installert på et lokalt pensjonat og her

skulle vi bo ett par dager. En må være forberedt på at standarden på slike lokale pensjonat og overnattingssteder ikke er av de aller mest moderne, og for vår del måtte vi klare oss uten dusj disse dagene. Så lenge en er innstilt på dette klarer en helt fint med å få vasket seg med vann som må bæres inn. Vi hadde ikke så mye fokus på bostedet, men mest på spenningen og gleden over det å skulle treffe Daniel. Vi kom til et enkelt barnehjem med lite ressurser og hvor det bodde om lag 30 barn. Daniel virket godt forberedt på å treffe oss, og de ansatte hadde laget en seremoni til vårt første møte. Vi kunne merke at Daniel hadde hatt det godt på barnehjemmet, og at de ansatte hadde veldig mye omsorg for de barna som bodde der. Barn har veldig høy status i dette landet og ble aldri behandlet som om de var i veien, og det synes vi var så godt å se.

Vi var på barnehjemmet noen timer den første dagen og fikk lov til å bli kjent med Daniel i omgivelser som var trygge for han. Dagen etter tilbragte vi hele dagen på barnehjemmet og fikk oppleve hvordan en vanlig hverdag er for Daniel og de andre barna.

Så kom den dagen vi skulle reise med Daniel og det ble en helt spesiell dag for oss alle. Før vi dro kjøpte vi inn mye godt å spise og drikke og laget vi til en avslutningsfest for store og små på barnehjemmet.

Mamma Vibeke og Daniel

Besøk på InorAdopts kontor

Reisen fra barnehjemmet var både på godt og vondt. Godt fordi vi nå var en familie på tre, og vondt fordi vi kunne se og oppleve hvordan dette var for Daniel. Det så ut som han taklet det å forlate alt han kjente bra, men han var veldig stille i bilen og sov en del på veien tilbake til Ouagadougou.

Vi skulle bo på det samme hotellet som vi bodde på den første natten i Burkina Faso. Dette hotellet hadde god standard og lå i et avskjermet område. Vi bodde på bakkeplan og utenfor var det en deilig oase av grønne planter og plass til å leke. Vi oppholdt oss mest på hotellet og brukte tiden på å bli kjent med vår sønn. Mot slutten av oppholdet, som var på ca. to uker til sammen, var vi litt ute på små turer til byens markeder.

De snakker kun fransk i Burkina Faso og det kan jo være en utfordring. Vi kan ikke så mye fransk, så vi fikk veldig god hjelp til alt som måtte oversettes av vår engelsktalende kontaktperson. Dette var til stor hjelp for oss, både på barnehjemmet og i forbindelse med alt det praktiske som må ordnes når en er i landet.

Møte med Burkinerne var utrolig godt, og vi opplevde aldri at noen så rart eller stygt på oss fordi vi var to hvite foreldre med et afrikansk barn. De vi møtte virket oppriktig glade på våre vegne fordi vi var blitt foreldre til et barn fra deres land, samtidig som vi også ble en del av deres land – og vi følte et spesielt slags fellesskap med de vi møtte.

Vi følte oss veldig trygge under hele oppholdet. En vanlig regel, som også er helt normalt å følge andre steder, er å ikke gå rundt alene etter at det er blitt mørkt om kvelden. På dagtid var det ingen problemer å gå alene til for eksempel markedet. Det foregikk mye salg på gatene, og selgerne kunne gjerne være litt pågående for å få oss til å kjøpe noe, men vi opplevde sjelden noe ubehagelig. Ellers var vi ute på noen småturer sammen og hvor Daniel gjerne satt på skuldrene til far, både på dagtid og litt på kveldene, og vi var aldri redde.

Vibeke, Bent og Daniel har vært en familie på tre i nesten tre år allerede og vi ser en sammensveiset familie som har det godt sammen. Daniel elsker å leke og å bli lest for og er så heldig å ha lekne foreldre som er der for han.

Vi i InorAdopt takker så mye for at vi fikk lov til å ta del i denne familiens adopsjons-opplevelser, og ikke minst at vi får lov til å dele de videre med andre som vurderer Burkina Faso som et land de ønsker å adoptere fra. Familien hadde selvsagt mange flotte bilder fra oppholdet deres som vi har fått lov til å dele med dere.

Red.